Traia odata in Persia un sultan puternic si bogat, pe nume Sabur. Sultanul Sabur avea trei fiice frumoase ca stelele dupa cer, precum si un fiu pe nume Kamar Al-Akman (Luna Lunelor). Iar fiul acesta era desavarsit in frumusete, intocmai ca si numele pe care il purta. Intr-o buna zi, au sosit la sultanul Sabur, trei calatori din tari indepartate, fiecare dorind sa-i daruiasca acestuia un lucru nemaivazut, inchipuit chiar de el. Unul dintre ei faurise un cantaret din aur care, daca era pus inaintea portilor cetatii, anunta apropierea oricarui dusman, sunand din goarna ce-o avea la el, si intorcandu-l, totodata, din drum, pe inamic. Al doilea calator inchipuise o tava cu un paun inconjurat de douasprezece paunite, toate din aur, care anuntau fiecare ceas al zilei si al noptii. Iar al treilea calator plasmuise un cal din abanos, care se putea inalta in vazduh si ajunge in oricare colt al lumii, cat de repede cu putinta

Incantat cu desavarsire de darurile primite, sultanul Sabur le-a promis celor trei calatori ca le va da in schimb orice acestia ii vor cere. Si toti trei au cerut drept soate pe fiicele sultanului. Insa cea mai mica nu a vrut sa auda de casatoria cu acela care faurise calul de abanos, caci ea era desavarsit de frumoasa, pe cand el era foarte batran si urat de mama focului.

Tocmai atunci, fiul sultanului – Kamar Al-Akman, a venit in incaperea in care se aflau cu totii si a vazut calul de abanos. Cum acesta era atat de bine lucrat, incat semana cu un armasar adevarat, tanarul a incalecat pe el, crezand ca va porni in galop. Insa calul nu s-a clintit din loc, caci trebuia sa-i stii talcul intregului mecanism ca sa te poti folosi de el. Batranul care-l plasmuise i-a spus fiului sultanului sa caute un cui aflat pe gatul calului si sa-l rasuceasca usor – atunci calul se va inalta in aer

Zis si facut. Printul a invartit cuiul si calul de abanos a prins a se ridica in aer cu mare viteza. Si asa de sus zbura calul, incat trecuse de varfurile muntilor si se apropia tot mai mult de Soare. Tanarul si-a dat seama ca e pierdut, caci caldura soarelui era din ce in ce mai puternica – inca putin si s-ar fi facut scrum in aer, cu tot cu calul de abanos. Atunci, Kamar Al-Akman a cautat un mecanism care sa coboare calul din inaltimi si, dupa scurt timp, l-a gasit – era un cuisor pe care puteai nici sa nu-l vezi, foarte aproape de sa. Cand a rasucit cuisorul, calul a prins a cobori din inaltimi.

Dupa ceva timp, zburand cu calul in vazduh, tanarul Kamar Al-Akman a deprins si celelalte mecanisme care-l faceau pe armasar sa se miste, in aer, la stanga si la dreapta, inainte si inapoi. Intr-un tarziu, Kamar Al-Akman a hotarat sa coboare pe pamant cu calul, insa a nimerit intr-o alta imparatie decat cea a tatalui sau.

Pe terasa acelui palat era o printesa frumoasa, insotita de slujitoarele ei. Cand l-a vazut pe print, coborand din cer pe calul sau de abanos, printesa s-a si indragostit de el. Si trebuie spus ca si Kamar Al-Akman, de cum a vazut-o pe fata, a simtit arzand in el flacara iubirii

Noaptea intreaga, printul Kamar Al-Akman si printesa Şamsennahar, caci acesta era numele ei, au petrecut vraja celei dintai iubiri, jurandu-si unul altuia dragoste si credinta vesnica. Kamar Al-Akman a mai aflat ca printesa Şamsennahar era fiica sultanului din Sana, cetatea unde nimerise el. A doua zi, cand sultanul a sosit in iatacul printesei, i-a gasit acolo pe Kamar Al-Akman dimpreuna cu Şamsennahar. Cum acest lucru insemna o adanca necinste pentru el, sultanul si-a scos palosul, dorind sa-l omoare pe tanar. Kamar Al-Akman ar fi putut sa-l ucida el pe sultan, caci era mult mai tanar si mai puternic decat acesta, insa nu a facut-o, de dragul iubirii sale pentru Şamsennahar. In schimb, i-a spus sultanului ca se va masura cu intreaga sa oaste si va iesi biruitor – fapta vrednica de cinstea de-a deveni ginerele sau.

Zis si facut. In dimineata zilei urmatoare, sultanul din Sana, aflat in fruntea armatei sale de zeci de mii de osteni, s-a infatisat pe campul de lupta, infruntandu-l pe frumosul print Kamar Al-Akman. Insa acesta a incalecat pe calul sau de abanos si, fara sa mai stea mult pe ganduri, s-a si inaltat in vazduh.

Degeaba au slobozit soldatii sultanului sagetile si sulitele catre printul Kamar Al-Akman – acesta nu a putut fi ajuns de niciuna dintre ele – calul sau zbura cu viteza gandului. Kamar Al-Akman s-a apropiat apoi de terasa palatului sultanului din Sana si a luat-o cu el pe frumoasa printesa Şamsennahar, pe care o dorea de sotie. Iar printesa l-a urmat cu draga inima, caci i s-ar fi parut pustie viata fara el

Mare a fost bucuria sultanului Sabur – tatal lui Kamar Al-Akman, cand acesta a coborat din cer calare pe calul de abanos si insotit de frumoasa printesa Şamsennahar. Sultanul crezuse ca fiul sau fusese pierdut pe veci si poruncise ca batranul ce-i adusese in dar calul de abanos sa fie aruncat in temnita pe viata. Astfel, sultanul Sabur era dezlegat de-a-si mai respecta cuvantul dat calatorului, oferindu-i-o de sotie pe fiica lui, caci acesta pricinuise pieirea lui Kamar Al-Akman. Insa printul ii povesti tatalui sau tot ceea ce se intamplase intre timp, cum, cu ajutorul calului de abanos, isi gasise drept soata pe frumoasa printesa Şamsennahar, staruind totodata ca batranul creator al armasarului sa fie eliberat din temnita. Zis si facut. Se pregati nunta feciorului de sultan cu frumoasa printesa Şamsennahar, iar batranul fu eliberat din temnita. Insa acesta era un mare vrajitor, care-i purta pica lui Kamar Al-Akman, ce gasise cu ajutorul calului daruit de el o asemenea printesa fruasa pe care avea sa o ia de sotie, pe cand el pierduse si dreptul de – a se casatori cu fiica sultanului Sabur.Asa ca, fara a mai sta mult pe ganduri, batranul vrajitor o rapi pe frumoasa printesa Şamsennahar si, incalecand amandoi pe calul de abanos,disparura in vazduh.

Mare a fost mahnirea lui Kamar Al-Akman, cand a vazut toate cele intamplate. Iubita sa printesa Şamsennahar disparuse cu batranul vrajitor, fara speranta de-a mai fi gasita vreodata. Si asta pentru ca vrajitorul putea s-o duca oriunde in lume, intrucat stapanea nazdravanul cal de abanos. Si totusi, printul Kamar Al-Akman nu s-a dat batut si a pornit sa cutreiere lumea larga, in cautarea iubitei sale Şamsennahar. Si a mers el din cetate in cetate, pana ce a ajuns intr-o imparatie foarte indepartata. Acolo, a intrat intr-un han, unde un negutator povestea lucruri nemaivazute, petrecute de ceva vreme in imparatia lor, dar care mai starneau mirare si acum. Ce se-ntamplase? Cu ceva timp in urma, coborase din cer, calare pe un cal de abanos, un batran hidos la chip, insotit de o printesa nemaivazut de frumoasa. Batranul le zicea tuturor ca aceasta este fata ce-o va lua de sotie sotie, insa printesa se comporta in asa fel incat parea pierduta de pe asta lume. Nu bea,nu manca,parca isi pierduse mintile cu totul. Nici vorba sa se mai faca vreo nunta intre cei doi. Iar lucrurile nu se schimbasera nici acum, desi trecuse atata vreme la mijloc.Cum auzi una ca asta, Kamar Al – Akman il intreba pe negutatorul acela unde statea batranul cu printesa, iar omul ii spuse totul in amanunt.Kamar Al – Akman era incredintat ca daduse,in cele din urma,de frumoasa Şamsennahar si batranul vrajitor,caci nici ca putea fi vorba de altii ca ei, mai ales ca fusesera vazuti coborand din cer,calare pe calul de abanos

Iar faptul ca printesa Şamsennahar se comporta cu batranul vrajitor de parca ar fi fost nebuna,nu era pentru Kamar Al – Akman decat o incredintare a faptului ca il iubea doar pe el,ferindu – se sa fie luata de soata de catre celalalt.Si chiar asa era– cine ar fi vrut sa se casatoreasca cu o femeie care – si pierduse mintile ? Nici macar batranul vrajitor,care dorea,mai intai,s – o vindece pe frumoasa Şamsennahar,pentru a o lua,mai apoi,de sotie.Multi vraci se perindasera pe la casa vrajitorului,incercand s – o vindece pe Şamsennahar,dar niciunul nu reusise acest lucru.Fata refuza in continuare mancarea si bautura,vaicarindu – se neincetat si amarandu – l de moartepe batranul vrajitor,care nu – si putea vedea defel visul implinit

Cunoscand toate aceste lucruri, Kamar Al-Akman ticlui pe loc un plan pentru a o dobandi inapoi pe frumoasa Şamsennahar.El se deghiza intr – un vraci batran si merse in apropierea casei vrajitorului, strigand in gura mare ca se pricepe sa vindece orice boala de pe lume, inclusiv nebunia.Auzind acest lucru, slujitorii de la poarta vrajitorului il vestira pe stapanul lor de vraciul cu pricina, iar Kamar Al – Akman fu adus de – ndata la capataiul lui Şamsennahar

Odata ramas singur cu Şamsennahar, Kamar Al-Akman isi scoase barba ce-i acoperea chipul,iar printesa il recunoscu pe data.Si mare fu bucuria ei cand vazu ca printul Kamar Al – Akman o cautase neincetat, batand atata cale pana aici.Kamar Al – Akman ii spuse ca o poate rapi din puterea vrajitorului, daca Şamsennahar va face intocmai cum va spune el.Fata incuviinta pe data, caci ii era de nesuportat traiul alaturi de batranul vrajitor.Atunci,Kamar Al – Akman ii spuse ca – i va da un leac,pe care ea trebuie sa – l ia de fata cu vrajitorul, iar a doua zi sa se comporte ca si cum s – ar fi insanatosit pe de – a – ntregul.Atunci va veni iar Kamar Al – Akman, deghizat fireste in vraciul cel batran,si ii va spune vrajitorului ce trebuia facut mai departe.

Zis si facut. Şamsennahar lua de fata cu vrajitorul leacul prescris de vraci, iar a doua zi dimineata se comporta ca si cum ar fi fost perfect sanatoasa, ceea ce si era,cu adevarat.Vrajitorul nu mai putu de bucurie si – l anunta pe vraci ca fata s – a insanatosit de minune de pe urma leacului sau.Kamar Al – Akman paru mirat de aceste lucruri,caci el vazuse ca boala fetei avea o legatura tainica cu magia neagra,pe care el o putea dovedi,de asemenea,daca i – ar fi cunoscut cauza adevarata.Alminteri,peste doar o saptamana,frumoasa Şamsennahar putea reveni la starea ei de nebunie de dinainte si nimic n – ar mai fi putut – o aduce pe calea vindecarii.Astfel,din vorba – n vorba,Kamar Al – Akman afla de la vrajitor taina sosirii lor in aceasta imparatie. Totul se lega de puterea nazdravanului cal de abanos,iar Kamar Al – Akman ii spuse vrajitorului ca acesta trebuie numaidecat descantat,caci detine o mare putere asupra printesei Şamsennahar.Calul si printesa trebuiau descantati deopotriva,alminteri totul ar fi fost pierdut.Vrajitorul aduse calul,precum si pe frumoasa Şamsennahar.Kamar Al – Akman se facu la inceput ca dezleaga niste vraji tainice si,prinzand un moment prielnic, o salta pe printesa pe cal,apoi incaleca si el si se inaltara de – ndata in vazduh.

Viclesugul lui Kamar Al-Akman reusi din plin, si degeaba striga vrajitorul blesteme in urma sa,caci tinerii erau departe,in inaltul cerului,cu neputinta de – a mai fi ajunsi vreodata de catre acesta

In cele din urma, tanarul si frumoasa Şamsennahar ajunsera cu bine in imparatia tatalui lui Kamar Al-Akman, iar acolo se facu nunta intre cei doi, cu tot fastul cuvenit. Si au trimis si vorba sultanului din Sana – tatal lui Şamsennahar, ca fiica sa este bine sanatoasa si fericita alaturi de sotul ei, printul Kamar Al-Akman